

Preetha i Hobbes

Eduard Muntaner-Perich

Premi al millor relat curt dels *III Jocs Florals*
del *Katalanischer Salon* de Berlín.

*Porque sin el mundo afuera nada habría en mi conciencia
pero sin mi espejo adentro el mundo no existiría;
porque con mi cuerpo vivo intermediando muros,
espejos, lagos, insomnios de la conciencia del mundo.*

Roberto Monzón

Arraulit de costat en una llitera del *Karnataka Express*, mentre intentava sense cap èxit agafar el son, els meus pensaments anaven i venien a la seva voluntat; feien cabrioles intentant trobar el sentit d'aquell viatge que ja s'apropava lentament al seu final. Restaven poc més de vint-i-quatre hores pel meu vol de tornada a Barcelona, i suposo que resultava inevitable capbussar-se en els motius que m'havien empès a fer aquella ruta per l'Índia durant els últims cinc mesos.

Però ben mirat, per què hauria de tenir algun sentit aquell periple? És que potser els viatges han de tenir alguna raó de ser? Segurament tots aquells mesos de ruta en solitari, amb la motxilla a l'esquena, es podrien compendiar —sense que la síntesi omís res fonamental— emprant uns lúcids versos de Pessoa, del llibre que descansava amb mi sota la manta: *Vaig, de dia en dia, com d'estació en estació*.

Aquests i d'altres pensaments similars anaven entreteixint la meva vigília nocturna al vagó *Sleeper Class*, aquella nit de lluna quasi plena. Els crits de «*Chai, chai, chai!*» que oferien el te amb llet, i les animades converses en Hindi, Marathi i Anglès dels passatgers, ja feia hores que havien buidat el vagó, deixant pas a un silenci només interromput pels ronquets d'un veí de llitera i pels característics sorolls que només fan aquells trens que encara són trens. De la mateixa manera, els *sarees* i els *lunghis* que poques hores abans vestien de colors tot l'interior del vagó, ara havien deixat pas a unes mantes grises que tapaven cossos informes. El vagó havia estat envaït —oferint minsa resistència— per un imperi d'allargassades ombres mòbils, governades per aquella tènue llum de la lluna, que les finestres rovelloses d'ambdós costats del tren a dures penes deixaven passar.

A les quatre i quart de la matinada el tren va fer una altra de tantes parades. En aquest cas però, quan al cap de dos minuts va intentar posar-se novament en marxa, no va aconseguir arrencar. Va fer tres o quatre intents, i en un d'aquests fins i tot es va moure una mica, però la fressa que feia no augurava res de bo, i va acabar parant-se després d'avançar uns pocs metres. Quan ja portàvem deu minuts aturats, la curiositat va vèncer la mandra i em vaig incorporar per mirar per la finestra; es podia veure l'andana deserta d'una típica estació secundària del sud de l'Índia. Al meu vagó ningú es va immutar, tothom seguia dormint

plàcidament. Jo estava ben desvetllat i com que intuïa que es tractava d'un problema mecànic, vaig decidir aprofitar-ho i sortir a estirar les cames.

Vaig saltar del llit. A les palpentes vaig intentar trobar les meves sandàlies dins del mar d'andròmines i bosses que els passatgers havien deixat entre les dues files de lliteres. No me'n vaig sortir, així que vaig dirigir-me descalç cap a l'extrem del vagó —quelcom ben normal a l'Índia, tot sigui dit—, des d'on vaig baixar a l'andana sense necessitat d'obrir cap porta, ja que aquesta romania sempre oberta. L'estació, tal com m'havia semblat per la finestra, estava gairebé deserta. L'enllumenat de les andanes funcionava amb petites intermitències sota els enormes eixams d'insectes que giraven al seu voltant. Gràcies a un dels cartells decrepits però encara útils que penjaven del sostre, vaig poder esbrinar que estàvem a Raichur. Un nom que no em deia res.

A pocs metres d'on em trobava vaig veure un revisor fumant i parlant amb un altre noi, eren les úniques figures dretes que vaig ser capaç de distingir. El revisor, un home d'edat avançada entaforat dins d'un uniforme gris que li quedava petit, va confirmar el que em temia. Es tractava d'un problema mecànic i, pel que semblava, calia esperar que vingués a reparar-lo un tal Mr. Ashish des d'un poblet veí anomenat Mallapur. Així doncs, arribaríem amb retard a Bangalore, la gran megalòpoli del Sud, des d'on havia d'agafar el vol de tornada cap a Barcelona.

Amb aquest panorama al davant, vaig decidir fer una volta per l'estació, així matava el temps i desentumia les cames. Feia una temperatura molt agradable i em vaig posar a caminar en direcció Sud per la mateixa andana on s'havia aturat el tren; no volia estar lluny en l'improbable cas que l'avaria es solucionés abans del previst. Aquí i allà, repartides en petits grups pel terra de l'andana, es veien figures immòbils dormint embolicades. És possible que algunes d'aquelles persones esperessin trens, però la majoria simplement vivien allà. No era la primera estació índia que veia de nit, i aquella visió ja no em va impressionar tant, sobretot perquè a la meua memòria encara romanien ben vives les imatges dantesques de les estacions de Kolkata o Mumbai. Adonar-me que m'havia acostumat a aquestes escenes em va posar trist.

Encara no havia avançat ni vint metres quan els meus ulls es van fixar en una forma pàl·lida tombada al terra. Era el gos més prim i descolorit que mai havia vist. La veritat és que semblava mort, però al passar pel seu costat va obrir els ulls i va rondinar ensenyant les dents. Als seus ulls tristesa i ràbia competien pel protagonisme d'una mirada aclaparadora, sense que hi hagués una guanyadora clara. La visió d'aquell gos, per algun motiu que desconec, em va torbar com poques ho havien fet. Vaig seguir caminant, una mica afeixugat, allunyant-me ràpid i imaginant sense saber-ne tampoc el motiu, que el gos es convertia en cendra darrera meu.

Uns instants després vaig sentir la veu d'una nena que provenia d'algun lloc proper, a la meua esquerra. L'andana era doble, a la meua dreta hi havia la via on estava aturat el tren, i al costat esquerre una via buida. A l'alçada on em trobava però, a la via buida hi havia un vagó sol, desenganxat. Al seu sostre, il·luminat tènueament per un fanal proper, vaig localitzar-hi la nena, que estava assentada d'esquenes a mi, tota sola, mirant la lluna i parlant fluixet.

L'escena tenia quelcom captivador, gairebé hipnotitzant. Vaig asseure'm amb l'esquena recolzada en una gran columna de formigó i em vaig quedar mirant-la, encuriós i sense entendre res del que deia. Vaig suposar que parlava en Kannada, la llengua de Karnataka. Per

la roba bruta i esparracada semblava una nena del carrer, i no li posava més de deu anys. Passats uns minuts vaig adonar-me que en realitat no parlava sola, hi havia una figura petiteta al seu costat, completament negra, que només es movia lleugerament de tant en tant. Era un corb! I quan de tant en tant grallava interrompent la nena, semblava ben bé que mantinguessin una conversa.

Buscant una explicació, vaig suposar que l'animal devia estar domesticat. Però l'escena era igualment xocant, i l'atmosfera que m'envoltava tenia quelcom d'irreal. Em trobava a milers de quilòmetres de casa, tot sol, descalç, assegut al terra d'una estació perduda del sud de l'Índia, mirant com una nena del carrer conversava amb un corb a dalt d'un vagó de tren, i tot això a quarts de cinc de la matinada. Em va envair una mena de desassossec i un altre cop versos de Pessoa van ressonar dins del meu cap: *Els viatges són els viatgers. El que veiem no és el que veiem, sinó el que som.*

Vaig batejar mentalment la nena amb el nom de Preetha, una noieta que havia conegut en un poblet de Tamil Nadu. Aquella imatge de la Preetha parlant amb el corb em va recordar les genials tires còmiques de *Calvin & Hobbes*, on Calvin és un nen entremaliat que té converses existencialistes amb el seu tigre imaginari (que en realitat és un nino de peluix). D'aquesta manera, dins del meu cap el corb va passar a dir-se Hobbes, i la parella es va convertir en Preetha i Hobbes, que van iniciar una conversa molt animada que només jo podia sentir i entendre.

No sabia dir quanta estona vaig romandre contemplant del tot absort aquella escena. Tant podrien ser cinc minuts com una hora i mitja, però el fet és que de cop Hobbes va grallar fort i va aixecar el vol, desapareixent del meu camp visual. Tot seguit la Preetha es va posar d'empeus sobre el vagó, va estirar els braços desemperesint-se i es va girar cap a mi. Tenia uns ulls grossos i negres, tal com jo me'ls havia imaginat, i em miraven com volent dir alguna cosa.

Hi va haver un breu instant de connexió entre els dos. Vaig entendre que la Preetha era l'Índia, ella era el meu viatge, era mil milions de persones alhora, era cadascun dels vint-i-nou estats, de les divuit llengües i dels milers de dialectes, era la mateixa nena que havia conegut a Tamil Nadu, i també era el seu germà, era la lluna que ja havia desaparegut, era la pols que cobria els meus peus, i era també el maremàgnum de termites que construïen immensos palaus de terra a Devarapalli. Ella era l'oceà que em separava de casa, era el nen cec de *Richmond Road*, era Brahma, Vishnú i Shiva, i per sobre de tot, era la veu de la meva consciència. Per això, quan va obrir la boca i es va disposar a parlar, vaig posar tota la meva atenció als seus menuts llavis.

— Em sent? Ja hem arribat a Bangalore senyor —va dir la Preetha somrient.

— Què? Perdona, què dius? —vaig contestar sense acabar d'entendre què deia.

— Li dic que ja estem a Bangalore senyor, acabem d'arribar.

Vaig obrir els ulls amb esforç, totalment atordit. Qui em parlava era el revisor, que somreia divertit pel meu esbaltiment. El tren havia arribat a l'estació de Bangalore i el vagó ja estava gairebé buit. Vaig aixecar-me, encara amb la Preetha i en Hobbes al cap, i mentre recollia la motxilla vaig pensar quanta raó tenia Pessoa: *Si imagino veig, què més faig jo si viatjo?*